

устны които тъй жестоко хуляхъ любовтъ, не бѣхъ искавали толкози нѣжнъ гроціозность. Никога този гласъ и не бѣ бывалъ тъй мелодически, гласътъ който казваше че любовта е лъжа; никога не бѣхъ блистали така тѣзи очи, на които немилостивый погледъ причиняваше ужасъ.

И пристѣпи при неѣж, и повыка: — клетнице! искажи по-добрѣ че сърдцето ти е бездна, въ който всичко ся изгубя. Исповѣдай че сърдцето ти е недостойно за нищо; че тутакъ си вдавана нѣкому, отземашъ си и го забравяшъ, проклеващъ ся въ благополучіето си. Но не дѣй охулва поне любовтъ. А що? онази ноцъ, който ся виждашъ да си забравила, въ който ты мя направи най-честитъ отъ мъжіетъ... онази ноцъ, бѣше ли подобна на другытъ ноци? Тѣй ли бѣхмы ный тогазь съ тебе единъ къмъ другы, като кога че тѣй ся случило? Не бѣхмы ли ты и азъ? Цѣлувкытъ ми бѣхъ ли подобны съ онѣзи на другытъ мъжіе? И когато сплитахъ ръцѣтъ си около вратѣтъ ти, душитъ ни отсутствующи да ли не знаяхъ всичко? ... А! напраздно прѣкословишь; защо-